

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.993 van 21 december 2011
in de zaak A. 202.900/XIV-33.819**

In zake : Chalid CHIOUA LEKHLI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Nadia Lorenzetti
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Langestraat 87
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de Minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 19 december 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de beslissing van de gevangenisdirectie - Mannenafdeling 1 van de Strafinrichting te Brugge dd. 13.12.2011, tot 3 weken ATV van 14/12/2011 t.e.m. 03/01//2012 (afzondering in aan hem toegewezen ruimte = geen gemeenschappelijke activiteiten, individuele wandeling, individueel godsdienst beleven, glasbezoek van familie, 1 telefoon per week (uitgezonderd advocaat = altijd), geen opleidingsbijdrage, geen inkomsten uit arbeid in gemeenschap).”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 december 2011 om 11.30 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nadia Lorenzetti, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Eva De Cock, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Brugge.

3.2. Op 7 december 2011 wordt lastens de verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt gesteld:

“(…)
Bovengenoemde neemt een zeer dreigende houding aan t.o.v. van mij tijdens de etensbedeling.
Toen Dhr. Chioua opmerkte dat de koosjer maaltijd die Dhr. Targali aanvraagt niet meer geleverd werd, ontstond er discussie tussen mij en de Heren v./d. 3606.
Chioua kwam met zijn hoofd op milimeters staan van mij in de hoop mij te intimideren.
Tevens werd door beide heren op zeer ostentatieve manier mijn naam genoteerd vanop mijn personeelsbadge.
K.O. Lenoir werd hiervan op de hoogte gebracht.
(…)”.

In het rapport wordt verder melding gemaakt van getuige “KO Lenoir”, die vermeldt: “Er heeft zich een discussie voorgedaan tussen beambte en voornoemde gedetineerde omtrent koosjer eten. Beambte is niet ingegaan op de eis van ondertekenen manifest.”.

3.3. Op 8 december 2011 wordt de verzoeker meegedeeld dat tegen hem een tuchtprocedure wordt opgestart, waartoe hij op 13 december 2011 zal worden gehoord. Daarbij wordt de verzoeker gewezen op de mogelijkheid om, indien hij dit wenst, te worden

bijgestaan door een advocaat en wordt hem een kopie van elk stuk dat deel uitmaakt van het tuchtdossier, alsook een overzicht van vroegere sancties, overhandigd.

De verzoeker meldt dat hij een beroep wenst te doen op zijn raadsvrouw en vraagt om de aanwezigheid van een lid van de Commissie van Toezicht op de hoorzitting.

3.4. Op 13 december 2011 wordt de verzoeker, in aanwezigheid van zijn raadsvrouw, gehoord. In het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting wordt onder meer het volgende gesteld:

“(…)

Betrokkene stelt dat het rapport niet klopt, hij zegt dat er geen getuige aanwezig was alleen de beambte en de diender. Betrokkene vraagt een onderzoek want hij heeft getuigen volgens hem. De chef is een leugenaar volgens betrokkene en heeft hun makakken genoemd.

Zijn advocaat heeft brieven van de getuigen mee en overhandigt deze aan de directrice. Betrokkene zijn celgenoot (Targali) wil koosjer eten en als er geen koosjer eten is vraagt hij altijd aan de chef om een briefje te tekenen om dat te bevestigen. Die dag weigerde de chef dat en is de discussie ontstaan omdat betrokkene de naam van de badge van de chef wou overschrijven.

Volgens betrokkene zou de chef toen ontploft zijn.

De directrice legt uit aan betrokkene dat hij niet kan eisen dat de chef een rapportbriefje moet tekenen, hij kan ook niet eisen om een koosjere maaltijd te krijgen.

(…)”.

3.5. Nog op 13 december 2011 beslist de attaché-gevangenisdirecteur om de verzoeker als tuchtsanctie drie weken afzondering in de aan hem toegewezen verblijfsruimte op te leggen, van 14 december 2011 tot en met 3 januari 2012, omvattende “geen gemeenschappelijke activiteiten, individuele wandeling, individueel godsdienst beleven, glasbezoek van familie, 1 telefoon per week (uitgezonderd advocaat = altijd), geen opleidingsbijdrage, geen inkomsten uit arbeid in gemeenschap”.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)Gelet betrokkene een RAD opliep nav. een dreigende houding ten aanzien van het personeel.

Gelet betrokkene de feiten ontkent en stelt steeds rustig te zijn geweest.

Gelet de fysieke en psychische integriteit in het gedrang werd gebracht. Gelet uit bijkomend onderzoek blijkt dat de omstandigheden zoals beschreven in het rapport correct.

Gelet de Directeur de dwingende plicht heeft om de orde en de veiligheid o.a. ten aanzien van het personeel, gedetineerden en goederen te handhaven.

(...)”.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.1. De verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat het strikt regime onmiddellijk ten uitvoer wordt gelegd en zijn rechten in sterke en onherstelbare mate beperkt. Dit leidt ontegensprekelijk tot een verzwaring van de vrijheidsbeneming. Eens de maatregel is uitgevoerd, kan hij niet meer worden teruggeschroefd. De totale isolatie van een gedetineerde heeft een groot belang op het welzijn/levenskwaliteit van een gedetineerde intra muros. Telkens wanneer iets principieel toegestaan wordt krachtens de reglementering, is het verbod daarop onderworpen aan de toetsing door de Raad van State. Een normaal detentieregime is zondermeer een recht van de gedetineerde en elke belemmering van dit recht dient als ernstig te worden beschouwd. De bestreden beslissing wordt onmiddellijk uitgevoerd, zodat de verzoeker ook onmiddellijk met het nadeel geconfronteerd wordt. Het ondergane leed (isolatie, gebrek aan contact, zowel familiaal als met medegedetineerden, het feit van voortdurend gecontroleerd te worden...) is moeilijk herstelbaar. De gevolgen van de beslissing zijn aldus zeer ingrijpend en zullen nog lange tijd doorwerken, temeer daar de verzoeker dient te verschijnen voor de strafuitvoeringsrechtbank en dit incident ongetwijfeld zal worden aangehaald om hem in een slecht daglicht te stellen. Het feit dat aan zijn woord geen enkel geloof wordt gehecht, wordt door de verzoeker als vernederend gevoeld, zodat de beslissing ook een niet onbelangrijke morele weerslag heeft. Het feit van zichzelf niet te kunnen verdedigen, zelfs niet met geschreven getuigenverklaringen, draagt bij tot dat gevoel. De verzoeker voelt zich machteloos en kan niet anders dan alles te ondergaan.

Beoordeling

6.1. De tuchtstraf bestaande uit drie weken afzondering in een toegewezen ruimte, met onder meer de mogelijkheid tot glasbezoek van familie en de mogelijkheid om één maal per week te telefoneren (met een onbeperkte mogelijkheid ten aanzien van de raadsman), beperkt weliswaar de bewegingsvrijheid en de contactmogelijkheden in de gevangenis, maar het daarmee verbonden nadeel vertoont op zich niet de vereiste ernst om een schorsing van de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De verzoeker toont niet aan waarom dat in zijn geval anders zou zijn en met name niet waarom de tenuitvoerlegging van de straf zijn situatie dermate zal verslechteren dat de negatieve gevolgen niet door een vernietigingsarrest zullen kunnen worden rechtgezet. De uiteenzetting van de verzoeker bevat in tegendeel slechts algemeenheden, zonder dit concreet op zijn persoon te betrekken. Hij voert geen concrete elementen aan die aannemelijk maken dat de impact van de tuchtstraf op zijn psychisch en fysisch welzijn van die aard zal zijn dat dit als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn hoofd moet worden aangenomen.

6.2. De mogelijke impact van de tuchtstraf op eventuele beslissingen van de strafuitvoeringsrechtbank is niet te beschouwen als een rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing. Als dat nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn. Overigens belet niets de verzoeker om zijn wettigheidskritiek op de bestreden beslissing aan de bevoegde instanties ter kennis te brengen, voor het geval zij zich daarop zouden willen steunen om de wettelijke strafuitvoeringsmodaliteiten te weigeren.

6.3. Het betoog van de verzoeker dat de omstandigheid dat aan zijn woord geen enkel geloof wordt gehecht door hem als vernederend wordt aangevoeld, zodat de beslissing ook een niet onbelangrijke morele weerslag heeft, alsook zijn betoog dat het feit dat hij zichzelf niet kan verdedigen, zelfs niet met geschreven getuigenverklaringen, bijdraagt tot dat gevoel en dat hij zich machteloos voelt en niet anders kan dan alles te ondergaan, betreft een moreel nadeel, dat in de regel zal worden hersteld door de morele genoegdoening die een vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt. De verzoeker zet niet uiteen, laat staan dat hij aannemelijk maakt, waarom dit te dezen anders zou zijn.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing

van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénentwintig december tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Stephan De Taeye